

Dyrektywa Ptasia służy ochronie przyrody już 40 lat

2019-04-02

Dyrektywa Rady 79/409/EWG z 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Directive 79/409/EEC on Wild Birds), tzw. dyrektywa ptasia już od czterech dekad pomaga chronić ornitofaunę i jej siedliska w całej Europie. Jej ustanowienie rozpoczęło nowatorskie systemowe podejście do ochrony przyrody. Jest to pierwszy akt wspólnotowy, który rozpoczyna ochronę przyrody, w jej najbardziej spektakularnym aspekcie, jakim są ginące w szybkim tempie obszary wodno-błotne, a wraz z nimi spadki liczebności populacji ptaków, ściśle związane z zasobami wody.

Realizacja programów i działań ukierunkowanych na ochronę konkretnych gatunków ptaków i ich siedlisk, skutkowałam ochroną wszystkich pozostałych gatunków roślin, zwierząt i grzybów związanych z siedliskami hydrogenicznymi, w tym rzadkich, ginących i zagrożonych.

Sama dyrektywa przez wiele lat była zmieniana i dostosowywana do potrzeb ochrony przyrody. Ostatecznie została zastąpiona Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa. Główne cele Dyrektywy odnoszą się do ochrony i zachowania wszystkich gatunków ptaków, które naturalnie występują w stanie dzikim na terenie krajów Unii Europejskiej, obejmują również prawne uregulowania zasad handlu gatunkami ptaków oraz pozyskiwania ptaków łownych. Jej zakres został uzupełniony przez Dyrektywę Siedliskową. Wymogi Dyrektyw wzajemnie się komplementują i są nierozdzielnie wykorzystywane przy realizacji działań, zadań, programów ukierunkowanych na ochronę populacji gatunków zwierząt, roślin, grzybów i ich siedlisk oraz siedlisk przyrodniczych tzw. naturowych. Dyrektywy zostały implementowane do przepisów krajowych, stąd ich treści stanowią podstawową strukturę prawną chroniącą spójną sieć ekologiczną obszarów Natura 2000.

W województwie lubuskim mamy obecnie 76 obszarów Natury 2000, w tym 12 obszarów specjalnej ochrony ptaków i 64 specjalne obszary ochrony siedlisk.